

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

מסורת הש"ס

(א) פירי: פסחדקס: חוילן.
 חודש גיטל פיר חיי (ב) ופי
 חס: זיך כה דים אל לא.
 (ג) רשיק: (ד) פסחסתא רס
 חס: חס צו פוסי: דהלי
 (ה) לקמן דף כה. ודעון
 יג. אינו פדקדוק: (ו) מי זיך.
 זע"ע בש"ס לקמן יג: דה לא
 קשיא. שמתין: (ז) פסחים
 סא: (ח) שם: (ט) שם: (י) לקמן
 17.

שינוי נוסחאות

[illegible][illegible][illegible]

לדא פאר איהרדי דעשיק פיל דעלן
אזוי לויבא אלייבא דר"ש לויבא
דחב"ב במחסה נפשות קאי נמי חס
והי"ח: כ"ב) דגבוי שלא כל"ל ט"ח

חשע את ההסמך. של חולין (ג) לעבודת כוכבים ה' אסורה בהנאה כדן
מחוס וחבתי מחס ילכין (ע"ו דף נט:) שס שס מעגלה
ספס: לזרוק דמס לעבודת כוכבים. (ועבודת) השחיטה לא נעשית
עבודת כוכבים אלא בשעת שחיטה מישר לעבוד ה' הזריקה לסס

דת כוכבים ולא זרק: מחשבין
 נורה לעבורה. מחשבה היא לענין
 חמים לאשר נהגה: דילפינן
 דת כוכבים שהיו חזק ממחשבת
 נ שיהא פנים: מותרם. לאכילה:
 מחשבין מעבורה לעבורה. ואינה
 ירה אלא אם כן שחט לעבורה
 שחט מעבורה עבד עבורה
 ים או זרק: לעבורה כוכבים:
 פנים. מחשבת שלא לשמו
 נגור: הריני שוחט חזק לזמנו. ולא
 על מנת לאכול ולא על מנת
 ק או להקטיר אלא על השחיטה
 א קח חזק לזמנה כשר דלאו
 נה היא: דלן זמן אלא דבשילת
 (ד) ומזבח (דזה) פיגול: שכן
 הכולל פיגול אלא בלחור חרב
 הכולל ומזבח מהניא דים מעבורה
 נורה: הריני שוחט חזק למקומו.
 חשב לא על אכילה ולא על
 ק אלא (א) אמר הריני שוחט חזק
 ויטע כשר דלא חזין דנמקמו
 שוחטו ועוד דבשילת אדם או

ומה מקום שאם
למקומו שהוא בשר
דמו חוץ למקומו
הריני שוחט שלא לשם
ע"מ לזרוק דמו שלא
פסול מחקיף לה רב
שכן נהג בכל הובחח
שאינו נהג אלא בפפ
רב אשי הכי קאמר
הריני שוחט לשם פפ
דמו (שלא לשמך)
שאם אמר הריני שוחט
פסול [שחטו ע"מ]
אינו דין שיהא פסול
לקיש לא תאמר בוויי
משחיטה וקבלה למא
לומר דאין מחשבין
לה רב פפא ודלמא
לעבודה אם כן לשתות
וחומר דרב אשי ואידך
שכן מעונות צפון וויי
ואידך השתא מיהא ב
שחטה לשמה לזרוק
נחמן אמר פסולה רב
ביה רבה לגבי רב
רבי אלישור אומר

האמר ר' אליעזר: חטא
בא על חטא מה חטא
אף אשם שלא לשכ
יהושע לא אם אמרה
למעלה? אמר לו רבי
למטה ושחטו שלא ל
יהושע מה לפסח
רבי אליעזר חטא תו

[illegible]

הַשְׁחָטָה אֶת הַבְּהֵמָה ע"מ לזרוק דמה לעבודת כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים ר' יוחנן אמר אסורה מחשבין מעבודה לעבודה ויילפינן חוץ מפנים ריש לקיש אמר מותרת אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן חוץ מפנים ואי אשמעינן כהא כהא רבי ריש לקיש אבל פנים מפנים אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי אשמעינן הא כהא קאמר רבי יוחנן אבל כההיא אימא מודי ליה לריש לקיש צריכי כי אתא רב דימי אמר מתיב רבי ירמיה לסויעיה לרבי יוחנן ורבי אילא לסויעיה לריש לקיש רב ירמיה לסויעיה לרבי יוחנן ומה במקום שאם אמר הרני שוהט חוץ לזמנו שהיה כשר שחטו על מנת לזרוק דמו

חוץ לזמנו פסול מקום שאם אמר הריני שוחט
שלא לשמו פסול שחטו על מנת לזרוק דמו
שלא לשמו אינו דין שיהא פסול מתקף
לה רבא בר אהילאי מה לחיץ לזמנו (6) משכן
כתב אלא אמר רבא בר אהילאי הכי קאמר
ומה מקום שאם אמר הריני שוחט חוץ
למקומו שהוא כשר שחטו על מנת לזרוק
דמו חוץ למקומו פסול מקום שאם אמר
הריני שוחט שלא לשמו שהוא פסול (שחטו
ע"מ) לזרוק דמו שלא לשמו אינו דין שיהא
פסול מתקף לה רבא אשי מה לחיץ לשמו
משכן נוהג בכל הזבחים תאמר בשלא לשמו
שאינו נוהג אלא בפסח וחטאת אלא אמר
רב אשי הכי קאמר ומה במקום שאם אמר

הריני שוחט לשם פלוני שהוא כשר לזרוק
דמו ^א (שלא לשמו) לשם פלוני פסול מקום
שאם אמר הריני שוחט שלא ^א לשמן שהוא
פסול (שחטו ע"מ) לזרוק דמן שלא לשמן
אינו דין שיהא פסול רבי אילא לסיועיה לריש
לקיש לא תאמר בוריקה ותייתי מק"ו מביניא
משחיטה וקבלה למאי הלכתא כתר הרגמא
לומר דאין מחשבין מעבודה לעבודה מחקיף
לה רב פפא ודלמא דמחשבין מעבודה
לעבודה אם כן לשתוק קרא מיניה ותייתי מקל
וחומר דרב אשי ואידך ^א פרך הכי מה להנך
שכן מעונות צפון וישנן בחטאות הפנימיות
ואידך השתא מיהא בשלמים קיימן ^א איתמר
שחטה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה רב
נחמן אמר פסולה רבה ^א אמר כשרה והדר
ביה אמר לנבי רב נחמן מק"ו דרב אשי:
רבי אליעזר אומר אף (אם) האשם: תניא

וְאֵלֶּיזֶר חֲמַת בָּאָה עַל חַמָּא וְאִשָּׁה
בָּא עַל חַמָּא מִה חֲמַת שְׁלֵא לִשְׁמָה פְסוּלָה
וְקָפָה אִשָּׁשׁ שְׁלֵא לִשְׁמוּ פְסוּל אָמַר לוֹ רַבִּי
יְהוֹשֻעַ לֹא אִם אֲמַרְת בְּחֲמַת שֶׁכֵּן דְּמָה
לְמוֹעֵלָה אָמַר לוֹ רַבִּי אֲלֵעִזֶּר פֶּסֶח יוֹכִיחַ שְׁדַּמּוּ
לְמוֹעֵלָה וְשִׁחְמוּ שְׁלֵא לִשְׁמוּ פְסוּל אָמַר לוֹ רַבִּי
יְהוֹשֻעַ מָה לְפָסֶח שֶׁכֵּן זְמַנּוֹ קָבוֹעַ אָמַר לוֹ
רַבִּי אֲלֵעִזֶּר חֲמַת תּוֹכִיחַ אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻעַ

[illegible]

וַיִּתְּנֵהָ לְקָדָן (ד' יג.) דַּרְפִּיךָ וּקְבֵלָה מִי פֶסֶלָה כִּי וַיִּמְנֵי כֹאן בַּמַּחֲשָׁבָה
שֶׁלָּא לִשְׁמֹן כֹּאן בַּמַּחֲשָׁבָה פִּיגוּל אֲמַאי לֹא מִשְׁנֵי אִידִי וְאִידִי בַּמַּחֲשָׁבָה
שֶׁלָּא לִשְׁמֹן וּקְבֵלָה לֹא = עֲשֵׂה בַּהּ מַחֲשָׁבָה כַּמַּעֲשֶׂה כְּגוֹן כְּשֹׂחֵט עַל מִנֵּה
לְקַבֵּל שֶׁלָּא לִשְׁמֹן וְיִצְרִיקָהּ (לֹא) עֲשֵׂה בַּהּ מַחֲשָׁבָה כַּמַּעֲשֶׂה וְנִרְאֶה לִי

ללקמן מיירי שחיט צעבורה עמא
אס קבל [גמור הקבלה] שלא לשון
פסול ואס קבל [גמור] חוק לזמנא לשון
ואס ורק לגמור חזיריקא חוק לזמנא
פסול וכן מקטיר לגמור ההקטרה
לגמור דהוה פסול אי לאו דפסרה
ארב לקמן משום דאין מעצבת כפרה
קבל ליכא למפרש לקמן מחשבת פיגול
דלא פסלה בקבלה כגון שזות על מנת
לקבל דמן חוק לזמנא דשבלא לשמן
נמי לא פסלה דמעבודה לעבודה
ליפנין פסיגול (ואי) ולא במקבל על מנת
לזרוק חוק לזמנא דהוה פיגול אלא
דפרשין בחיטב צעבורה עמא.
כיריך^ו וכלאו הכי מימא דהוה מני
למימר קבלה על שיהי זה מחשבת
למעשה לענין פסול בעלים:

ר"ש לְקִישׁ אִמּוֹ מוֹתֶרֶת. מוֹתֶה רִי' עַל מִנַּת לִזְרוֹק דְּמוֹ שִׁיחָא פֶסְלוֹ מִתְקִיף לַחֲזוֹן לִזְמוֹנִי (6) יִשְׁכֵּן אֶהְיֶה אִי הִכְי קֶאמֶר הָרִיני שׁוֹחֵת חֲצוֹ שׁוֹחֵת חֲזוֹ חֲצוֹ עַל מִנַּת לִזְרוֹק לְמָקוֹם שָׂאם אִמֶּר שְׁהוּ פֶסְלוֹ [שְׁחַטוּ] לְשִׁמּוֹ אִינִי דִין שִׁיחָא שׁוֹחֵת לַחֲזוֹ לְמִקּוֹמוֹ תִּאמְרוּ בְּשִׁלָּא לְשִׁמּוֹ וְחִבְּמַת אִשְׁלָא לְשִׁמּוֹ בְּמָקוֹם שָׂאם אִמֶּר

מקום שאם אבר הייתי שוחם
שלא בשמן ב"י וכו' וכו'
שוחט שלל לשם אכולין כפסח ויחיה
דשוחט שלל לשם אכולין (א) פסול
ושוחט ע"מ לזרוק שלל לשם אכולין
(ב) כשר ויש לומר דלא דמי הכא (א)
דזרוק עצמו שלל לשם אכולין (ב) כשר:
לא תאמר בזריקה ויתיה בק"י
משחיבה וקפלה. תימה
אמאי לא פריך (א) שכן טעונות לפון
וישנן בחטאות הפנימיות וכו' משום
דבשלמים קיימא (א) אסן כן מלי זרין
למילין מבנייא מילין בק"י מקבלה
שלין חייבין עליה כחין (א) ואפילו לא
פסלה בה מחשבה ועוד למה לי
קרא בזריקה לשנינו צעלים דרדשי'
לכפר עליו חיתי מבנייא משחיטה
וקבלה ועוד קשה אמאי איין מחשבה
אכולין כפסח בזריקה מיתי בק"י

באה על חטא ואשם
שלא לשמה פסולה
פסול אמר לו רבי
בחטאה שכן דמה
יעזר פסח יוכיח שדרמו
מו פסול אמר לו רבי
זמנו קבוע אמר לו
ה אמר לו רבי יהושע
תאמר בשיני קודש שאני נוהג
במנחות כדברי שמעון
המתיישב (דף סד:)

התחלתו של המחקר נבעה מהעניין של חוקרים אמריקאים במחקר על התנהגות האדם. הם רצו לדעת כיצד האדם מתנהג במצבים שונים, ומהם הגורמים המשפיעים על התנהגותו. הם גילו כי התנהגות האדם משתנה בהתאם למצב, ולכן החליטו לחקור את ההשפעה של המצב על התנהגות האדם. הם עשו זאת באמצעות ניסויים שונים, בהם השתתפו אנשים רבים. הם גילו כי המצב משפיע על התנהגות האדם, ולכן החליטו לחקור את ההשפעה של המצב על התנהגות האדם.

עין משפט
גר מצוה

כח א מ"י פ"ב מהל' שחיטה
הלכה טו פמ"ג עשין טג
טו"פ י"ד סי' ד' סעיף א'
כח ב מ"י שם הלכה טו:
ג מ"י פ"ד מהל' טהרה
הלכה ט:

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

רש לקח אמי מותרת. פי
כהנאה ולא באכילה, דמומר
לעבודת כוכבים אסור לאכול
משחיתתו. אי נמי אפילו באכילה
שרי כיון דלא היה מומר מעיקרא
ובשחיטה זו הוא דנעשה מומר.
(תוס' סנהדרין ס"ג.)

שימה מקובצת

[illegible]